

EGYETÉRTÉS

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDASÁGI NAPILAP.

Szerkesztői iroda: Budapest, IV. hímző-utca 1. sz.

Kiadó hivatal: Budapest, IV. hímző-utca 1. sz.

hová a lap szellemi részét illető minden közlemény küldendő.

Kéziratok csak rendkívüli esetben küldetnek vissza.

Előfizetési díj: Védre postán vagy helyben házhoz hordva: Egy évre 20. — Félévre 10. — Negyedévre 5. — Egy órára 1.50.

TÁVIRATOK.

Szeged, márcz. 24. (Az „Egyetértés“ távirata.) A mai városi tisztújítás alkalmával polgármesternek uszonn egyhangulag Pálffy Ferencz a köztszűletben álló eddigi polgármester választott meg.

Keresztes-Nyárad, márcz. 24. (Az „Egyetértés“ távirata.) Borsodmegye mezőkeresztési kerületének választói ma Mezőkeresztesen értekezletet tartottak, amelyen Simonyi Ernő, Moesáry Lajos és Németh Albert országos képviselők is jelen voltak.

Bécs, márcz. 23. (Az „Egyetértés“ távirata.) Mihelyt a 60 millió hitel fedezetéről gondoskodva lesz az osztrák-magyar csapatok haladéktalanul befognak vonulni Boszniába és Herzegovinába, de legkésőbb a prill 7-dikéig ez okvetlenül megtörténik.

Bécs, márcz. 24. (Bud. Corr.) A magyar delegációnak ma délután 2 órakor tartott ülésében kihirdették a szentesített határozatok és a delegáció bizonytalan időre elhalasztott.

Konstantinápoly, márcz. 23. A Skutariánál összpontosított török csapatok Bukinradébe tettek át, hol 15000 emberből álló tábor állítattik föl, egy másik tábor Kavaknál a Feketetenger bejáratánál állítattik föl.

Galatz, márcz. 23. A dunagőzhajózás megnyitását és ma már három hajó érkezett megholnapra négy hajót várnak. A víz magassága a Szulinaágban 15 lábny.

s itt a magyar parlament ellenzékének több befolyásos tagjával értekeztek, hogy a magyar parlamenti körök a Besszarabia retrocessiójára és Romániának katonai utzimén leendő hosszas occupációjára vonatkozó orosz tervek ellen megnyerjék. Sturdza és társainak e törekvésük Bécsben már hajótörést szenvedett.

A magyar delegáció tegnap, mint távirataink már jelenték, két ülést tartott. A 60 milliónyi hitelre néve az osztrák és magyar delegatíók által elfogadott határozat szövege következő:

Azon este, ha a keleti események további fejlődése, az osztrák-magyar monarchia lényeges érdekeinek megóvása céljából, a haderő kifejtését elutasíthatatlanul szükséges tenni, a közös miniszterium felhatalmazatik, a két államterület kormányaiat egyetértőleg az e célra sürgetőleg szükséges kiadásokat hatvan millió forint erejéig megtenni.

Voltaire 100 éves ünnepélye. — Saját levelezőnkől. — Páris, márczius 23. Páris a világkiállításon kívül egy másik nagy meglepetést készült nyújtani a világnak. Ez Voltaire 100 éves emlékünnepé, melyre az előkészületek nagyban folynak.

„Uram! Az írók társulata meg köszönetet mond önöknek Voltaire százados ünnepére vonatkozólag tett nemese felhívásukért.“

„Voltaire neve a gondolkodás szabadságát és jogosultságát jelenti. Az igazságszeretet annak szellemi kutatója, melyek a XVIII. század jellemzői, Voltaire nevével vannak egybevetve, ki egyuttal korának, századának, leglégtesebb írója volt.“

„De a mi az ünnepély méltóságát, nagyságát illeti, melyre önök minket meghívják, mi kötelességünknek véljük némi megjegyzéseket tenni.“

„Az ünnepély fénye és nagyszerűségének ketős szempontját tekintve, azon sikert, melyet önöknek a francia nemzethez intézett lelkes felhívása aratott, nekünk úgy tetszik, hogy a finansziális bizottság a helyett, hogy pusztán a pénzügyek vezetéseire kinevezett bizottság lenne, inkább egy általános, önk legfejlesebbjeiből alkotott, a tudomány, a művészet, a politika, az irodalom a közgazdaság leghirtebb fajaiból egyesült bizottságnak kell lennie.“

„Fogadják önk ismételve köszönetünket.“ E level aláírói voltak, Abont mint elnök, Zaccone és Tony Réveillon alelnökök, Altaroche, Thomas, Champion Moret, Fabre, Jules Clerc de Lyden, Douay.

Az ünnepély megpendítői a képviselő körökből valók, a múlt hóban közölte a francia, különösen a republican sajtó a részvételre és adakozásra biztató felhívást. 300 tekintélyes név volt a felhíváson aláírva. Az előkészületek a nagy érdeklődést tekintve, az ünnepély késégtelenül világra szökne leand. S miután a kiállítás idejére esik, a midőn Páris vendégességét az egész világ élvezi, azok, kik az idegenek közül itt lesznek, mindenesetre látni fognak egy, a tudomány és az irodalom nagy apostolához méltó tüntetést.

A világiállítástól. — Saját levelezőnkől. — Páris, márcz. 23. Semmi sem megalóbb, mint látni azon rendkívüli tevékenységet, melylyel a Champs de Mars és a Trocadero most folyik a munka. A zárzavar, sűrű forgás, a munkások ezerei, az idegen kiállítók látás-futása, mint ez egy leírhatatlan képet nyújt. Az építészek, a mérnökök eddig még hónapoktat, heteket számláltak, most fel kellett hágnok az ily bőkezű időszámítással.

De a világrét sem akarom eljlesztieni a kiállításra készülő honfakat és hölgyeket, kikre mi különösen párisi magyarok nagyszámban kalkulálunk. Mert feltesszük, hogy ilyen még soha sem kínálkozott, oleso kényelmes élvezetű és tanulságos alkalmat, a ki csak teheti, nem fogja elmulasztani. Midőn 40 fráter lehet Bécsből Párisba és vissza utazni 30 napi szabad idővel. Ez potom ár, melyért Párist és a XIX. század csodáinak panorámáját meg lehet látni, no de ne ijedjen meg senki! minden készen lesz május 1-re.

A mi meg hiányzik, az csak a tolette, a külső esz. Jó regét volt már, midőn egy levelemben irtam a Trocadero és a Champs de Marsi palotákrol, mint a kiállítás főépületeiről, most azon levetem kiegészítéssel a mellék épületek elé vezetem olvasóimat.

Ilyen a Trocaderoi aquarium, mely a mesterséges sziklák alá van rejtve, melyek a palota jobb szárnyát érintik. A gép terem, például a Champs de Mars-on, fényesnek ígérkezik. A belga pavillon egyik legérdekesebb remekmű, szürke terméskő, fekete márvány és góth stílyal, különös egy épület, mely minden látogató szemét magára vonja. Az orosz pavillon, egy moujik ház példány, durva kőből készülve, a Pays-Bas veres téglából készített hajlékkutat.

Kár azonban, hogy minden épületek e nagy térségen oly szűken vannak összepiepitve, kevés a lélegz köztük, a nagy térségen a légáramlatnak nem sok utat hagytak.

A háboru. Midőn jelen rovatunkról a főírást el nem mozdítottuk, egy benső sejtélem sugallatát követtem, mely annak megtartására határozott. Jelenleg alig létezik Európában csak egy politikusi is, ki meg oly optimizistice tekintene a legközelebbi jövő elibe, hogy abból egy létrejöhött békét olvashatna ki.

A viszonyok Muszkaország és Anglia közt óráról-órára elmérgesülnek. A lefegyverzés követelési kérdésekre a hatalmak majdnem kivétel nélkül mindig agyvszóval válaszolnak. Anglia a muszka csapatoknak Konstantinápoly közelségéből eltakarodását, Oroszország pedig az angol hajórajnak a márványtengerből való visszavonulását követeli.

„totta magát, midőn azt hitte, hogy azért, mivel az európai kabinetek közt talált ugyan két főt, melyek Anglia új határozott fellépését talán nem helyesli, hogy Angliát a többi Európától izolálni fogja s ezen izolációját által sarokba szorítja. Ilyen vakság alig érhető. Majdnem azt lehet hinni, hogy Oroszországban senki sem olvassa a francia lapokat, hogy sem Franciaországban, sem Oroszországban, sem Európában a többi államokban a hangulatot nem ismeri, hogy nem tudja, miszerint még azon államokban is, melyekre oly erősen számít a három császárszövetségnek fogra, az őrzött annyira megvan osztva, hogy a kormányok, ha kenyértörésre jó a dolog, nem kockáztatják azt, hogy alattvalóik relatív többségével szemben, ezzel dacoljanak.“

Imitt amott azon örült javaslatot tették, hogy a congressus Anglia hozzájárulása nélkül gyűljön össze, de hát ezen esetben Franciaország bizonyosan, Oroszország pedig igen valószínűn elmaradnak attól s a congressus a három garantiatalalom nélkül érvénytelenebb lenne egy rumparlamentnél is. Ez tehát egy halva született javaslat. A kabinetek közti viszonyok ezeknek érdeket oly szorosan fűzik egybe, hogy egy angol-muszka háboru ugyanazonos egy európai háboruval.

Angliának utolsó szava a congressusra nézve az, hogy Muszkaország a hatalmasságokkal közölve, a san-stefanoi békekötési pontokat, arra nézve, hogy ezeken kívül nincsenek semmi titkos egyezkedési pontok Török- és Muszkaország közt, becsületességét adja, Anglia igen jól tudja, hogy ily titkos szerződés létezik s hogy ezen követelés által Oroszországra hüvelykesavárokat illeszt.

Igen csatlakoznak azok, kik Angliát annyira időlára hiszik s aggodnak érte; két bizonyos szövetségese már eddig is bizonyosan van, még azon este is, ha Törökország és Ausztria annyira maguk alatt vágják a fát, hogy Muszkaország mellett nyilatkozzanak, mert a görögök és románok kétségben kívül Anglia oldalán lesznek. Ausztriát pedig minden körülmény, saját érdekei, a világ szava és népeinek legnagyobb része arra kényszerített, hogy ott, hol Anglia áll, neki is kell állania. Még ekkor Orosz- és Franciaország szövetségese a combination kívül esik, de mind e két állam morális támogatását már jelenleg is bírja.

A „Daily Telegraph“ egyik konstantinápolyi levelezője a törökök legújabb ezeket írja: hogy noha a törökök hiszik ugyan, hogy Angliától legnagyobb szükségükben cserbe haggyattak, még is bizonyos yalis pietásá- csingnek az angolok. A porta mindent megtesz, hogy megakadályoztassa a muszkákat abeli szándékukban, hogy torpedókat rakjanak le a Bosporusban vagy a márványtenger és a Dardanella szoros bármely pontján s a vízi utat az angol hadihajók számára szabadon tartás és szemmel tartják az orosz torpedo naszlokat, nehogy közelíthessenek Horiby altengernagy hajórajához, sőt az ügyes török buvárok holdvilágos éjlekenben több ily pokolbeli robbantó gépet ki is használtak már.

A törökök közt, kivált Konstantinápolyban, azon hit van elterjedve, hogy ha a muszkaoknak még eszökbe jutna Konstantinápoly elfoglalni akarni, Anglia rögtön hadat üzenne, és hajóiról kiszállítaná a szárazföldi csapatokat, melyekről azt hiszik, hogy sokkal nagyobb számmal találhatók az angol hajókon, mint általában véve hiszik.

Gróf Andrassy a mai ülésben Csernatony interpellációjára azt válaszolta, hogy időközben fölmerült előzetes kérdések miatt, melyek Anglia és Oroszország közt eszmésesert tesznek szükségessé, a congressus összejövetelének napját lehetetlen praecise megintároznai. A „Nord. Allg. Zig.“ ptevári levelezője pedig azt írja, hogy Oroszország a san stefanoi békekötés közelségével az aláíró hatalmak iránti előzékenységet végképpen kimerítette. Ezen fölfelicitos nyilatkozat annyival kevésbé biztató, mert, mint több oldalról s hiteles forrás-

— két kardszúrás által, — folytatta San-Caraldo, — azon célból, hogy ellopjam tőle azon harmincz-ezer aranyat, melyet becsületesen jatekban nyert el tőlem; és hogy gyáván szöktem el, őt halott gyanánt hagyta fektüdni az uton; — Diodato, marquis de Campo-Forte. — Nem, nem, sohasem fogom ezen ocsmányság alá írni nevetem! — mondá a bünső felmerkedve székéről. De San-Caraldo, könyörtelenül néltüli s szigorú arckifejezéssel mutatott az asztalra, hogy, vagy írja nevé a vallomás alá, vagy mint másik kezével bizonyítja, felkelti az aggasztást, ki valamely nehéz álom nyomása alatt, hánkolódott ágyában. Diodato még egy könyörgő tekintettel vetett a hercegre, de ez könyörtelen maradt. A marquis visszahajlott székére, elnyomá a sóhajit ajkain, és nevé aláírta. Ekkor San-Caraldo megfogta a papíros, figyelmesen átfutá szemével, kijavítá benne a helyesírási hibákat, s a különös okiratot tárczájába rejtve, egy lépést tett az ajtó felé.

ból hírlik, Bismark herczeg az orosz álláspontra osztja. Fiumeből jelentik, hogy ottani Whitehead-féle torpedó gyár távirati uton eltiltatott torpedók elárúsításától Oroszország részére.

A „Daily Telegraph“ perai jelentése folytán 12000 emberből álló török sereg táborozik Bujukdere vidékén az oroszok ellenséges előnyomulását megakadályozandó. A törökök ének a harcra gyűlöl a muszka ellen s mindent el akarnak követni, hogy az utóbiaknak odalopodását hátráltassák. A Bujukdere vidékén állomásozó muszka torpedonaszádokból egy része a Fekete tenger, másika San Stefano fölé ment s a muszkák egyelőre lemondottak szándékukról Bujukderet elfoglalni. Ezt, mint mondják, csak a muszkák erőltetésére lehetett elérni. A „Daily Telegraph“ azt jegyzi meg, hogy ha a szultán elég gyenge lett volna a muszka pressiónak engedni, nagy baj érhetne volna a hajórajt, de jóvőre nézve minden veszély el van hártva.

Nyilatkozat. Burkus Sándor magát „rákospalotai polgárnak“ nevező egyéniség a „Pesti Napló“ hasábjain a „közönség köréből“ tagadja, hogy valamikor az „Egyetértés“ szerkesztőségében Bossányi László urat kompromittáló nyilatkozatot tett volna.

Nem akarok annak vitatásába bocsátkozni, ki tanította meg az egyszerű embert oly correct fogalmazásra, mióta Bossányi urat kénytelen ki-meneti a földosztogatás általa csinált korthis-nárból, hanem a honos helyett tájékoztatásul röviden előadom a tényállást: Márczius 10-én a Bossányi László ur lakásával egy födeli alatt és egy emeleten levő „Egyetértés“ szerkesztőségébe vetődött Burkus Sándor rákospalotai lakos, a ki kérdéssemre, kit emeletnek a gödöllői kertben jelölnek, hár-munk file hallatára kijelenté: „Bossányi urat, mert a rákospalotaiaknak sessiót ígért s hozzá balodalt.“

En azonnal megtámadtam a korteskedés e nemét, s a többi közt azt mondtam: „Köte higgyenek baloldaliságának, mert a ki hasonló ígéretek tesz, az nem is lehet baloldali. Egyébiránt jó lesz számon kérni elveit.“ Burkus Sándor az-al választott; „Majd szemébe néznék.“

Igy folyt le a beszélgetés, melyre Bossányi László urnak a négyfeléek ellen intézett lenező nagyurias fakadással után rászóltam. Es Bossányi ur, mit tudott mit tenni, a mint privát kijelentésemet értesült, kiöl hallottam ma öt kompromittáló nyilatkozatot, noha utána nyakon csipette Burkus urat, meggyőző éle csitította, behozta Budapestre, míg végre is a szerencsétlen többünk előtt tett állítását megtagadta.

Im ezekből itéljen most a közönség saját kö-reben: volt-e joga Burkusnak, illetőleg annak a ki irás mesterségében járatan emelt legvette, hasonló nyilatkozatot tétetni? S ha meg-tétették vele, döntösn a józan és pártatlan közönség, vajjon mikor mondott igazat Burkus: akkor-e, midőn felhívás nélkül önmagától szóta rá Bossányi arra a „sessió-osztogatás“ ígértét, avagy most, midőn idegen tollal, szemmelátható biz-tatásra fogalmazott nyilatkozatában elárultatják vele, hogy jó kortes dreszirobat, mert a mit három tanu előtt mond is, jól tudja elhozni.

Ennyit egyszer-mindenkor nem Burkusért, hanem azokért, a kiknek képpé faragatlan jellem-vel álcázza. Verhovay Gyula.

UJDONSÁGOK. — Es ő esett ma Budapestben egész délelőtt. A már tavaszidő kezdő idő ismét oly zordá vált, hogy beillik igaz: novembernek is. — Néhai Ferencz Károlyi főherczeg lelki üdvéért gyászisteni tiszteletet tartottak ma az izraelita templomban, a mit ez alkalommal teljesen kiválgtítottak s az oltárt gyászba vonták. Az ünnepély gyászékekkel vette kezdetét; ezután dr. Kohn rabbi a szöszekre lépett s hazafias, ma-kényszeríttem őt bűnét egy leveleiben beval-lani, melyet tárczában őriztek. — Epen oly okatlan mint gyáva! — rebegé Fabiana, elnyomván az örömkiallást, mely ajkait elhagyti készült. — San-Caraldo nem vevé észre a strega különös megindultságát. Kezével intett neki búcsut, s folytató utját. — Egy negyedóraí járás után, kimerülve a vér-vesztésé, és még inkább azon erkölcsi harc ál-tal, melyet Diodato ellen kivívott, térdéit roskasztó, szivét vékony verni érezé, míg testén hideg izadt-ság futott végig. Rögtön észrevéve, hogy fogytán van erőinek, és hogy képtelen egy lépést is tenni előre. A lázas izgatottság, mely eddig fen-tartá, egyszerre elhagyá őt. — Majd hátra tekintett, szemével a stregát keresé, hogy segítyére hívja; de fáradt szempillái lecsukdódtak, a hang elakadt ajkain, s ajtútan dől-t le az ut szélére. — Midőn San-Caraldo magához tért, ágyában fekvé lelé magát, míg lábánál két szolgálja örö-ködött nyugalma felett. — Hogyan jutottam ide, — kérdé szemeit dörszölve. — E reggel hozta ide, kegyelmes uram, egy bandita csapat, mely őnt ajútan lelé fel az uton, — felelé a szolgák egyike. — Es ime, — mondá a másik, — itt van az arany s a bankjegyek, melyeket önnél ta-láltak, s nekünk adtátok, a nélkül, hogy a leg-kisebb jutalmat elfogadtát volna. — San-Caraldo nevetni kezdett. — Furca banditák, — mondá, — kik a nagy urak viselétét negyelyezik! De végre, miért is ne? Hiszen a nagy urak ellenkezőleg az ő mester-ségüket úzik. — Ezen reflexió Diodato emléket idézé fel benne, s nem tagadhatá meg magát azon örömet, hogy Campo-Forte marquis levelét újból elolvassa. — De haszatalan keresé ez iratot tárczájának minden zugában. — Az irat elittint. (Folytatása következik.)

AZ „EGYETÉRTÉS“ TÁRCZÁJA.

Az őrdög szolgálója.

— REGÉNY. — IRTA GONZALES EMMANUEL. — Franciaából fordítja: NYÁRY LÁSZLÓ. — HARMADIK KÖNYV. — 20-ik folytatás. — A marquis követé őt. — Miért költénéd fel atyámat? — sürgeté a herceget halkabb hangon. — Én magam fogom felderíteni a gyilkost, ha e feladattal meg akarsz bízni. De te szenvedsz, s nyugalomra van szükséged. Befogatok, s magam foglak elkísérni villádba. — Te! — kiálta fel a herceg gunnyal s bizalmatlansággal télt hangon, hogy az ifju marquis zavarba jött, s halál sápadtság borítá arcát. — Kétkedel talán készségemben? — folytató Diodato erőt véve zavarán. — Én? — felelé San-Caraldo; — valóban háláltaunk kellene lennem, ha kétkedném őszinte barátságomban. Diodato lesüté szemeit, homlokát élénk piratá be. — Egyetlen egy kérdést intézek még hozzád, — mondá, oly pillantást vetve a hercegre, mintha szivének melyég akart volna látni. — Ha kiszol-gáltatom nekéd a bűnöst, felismeréd-e? — Nem, — felelé San-Caraldo, mert óvatos volt álczával fűdni el arcát, és bő köpeny ránczával takarni el testalkatát. Diodato szabadabban lélekzett, s a herceget, ki figyelmesen vizsgálta őt, észrevette, mint emelék fel egyszerre hátrább fejt. — Azt hiszem, hogy tudom, mely oldalról fű a szél, — így szólt. — A bűnös bizonyosan egyike azon bujdosó haramiáknak, kiknek élén Giovanni áll. Ki tudja, édes istenem! vajjon nem ő maga-e azon nyomorult, aki bántorkodott...

— Oh! ne vádold ezen szegény ifjut ily becstelenséggel, — szakítá őt szigorú hangon félbe a herczeg. — Az, ki engem megtámadott, semmi-ben sem hasonlít hozzá, sem gyávaságában, sem testalkatában. — Biztos vagy-e benne? kérdé Diodato. — Ezen nyomorult, távol atól, hogy Gio-vannihoz hasonlított volna, inkább a te testalkat-dal bírt. — Ami valóban nem nagy bók reám nézve, — felelé az ifju marquis, meghajlva magát. — Állarczának nyilvánlan keresztül, melylyel a gyáva arcát eltakará, szemét szikrázni láttam, mint ma éjjel a tündét, minden egyez kockado-básnál, melyet elvesztél. — Különös hasonlat! — mondá Diodato, mosolyt erőltetve. — Kardja remegett kezében, mint a kocka-kehely a tiédben, és ime ez azon ember álczája s köpenye, a te szabadban találtam azokat, — tévé hozzá az álczát és a köpenyt a marquis szeméi elé tartván, ki eme vádoló tanujelek előtt vissza-vonult. — De elrejtve rémlését tettett harag alatt. — Engem mersz gyanusítani? — kiáltott fel ősszevont szemöldökkel s csigorgó foggakkal. — Ez oly gyalázat volna, melyet csak vér képes le-mosni. — És kezével fenyegetőleg nyult kardjához. — Ha ez nem egyéb hű fenyegetésnél, ugy huzd ki kardod, és csak akkor fogom elhinni, hogy van még sziv kebledben. — A marquis meghajlta magát fogni e kelep-czében, és kírántá kardját. — Jójj tehát, — mondá Diodato, kiakarván vonni az aggasztán szobájából San-Caraldot, hogy őt ott kin a kertben megölhesse. — A herczeg gúnykaczban fakadt ki, és Dio-dato letört hegyá véres kardjára mutatva így szólt: — Mit csináltál kardod hegyével, Diodato? — kérdé tőle. — A marquis egy perezig szóvalan állott rém-letében. — Mivel úgy látszik nem tudod, meg fogom

neked mondani — mondá San-Caraldo; és, benyulván öltönye zsebébe, kibuzta onnét a kard-darabot, melyet a Fabianától kapott. — Ime, itt van! — mondá Diodato tetőtől talpig remegve; ugy tünteti fel neki, mintha a herczeg látónag sebének egyikéből vnta volna ki e vas varabot. — És most, gyilkos, mered-e tagadni dékedet? — Oh! halkabban, halkabban! — rebegé a marquis, könyörgő hangon. — Kegyelmem! — Számódra, nyomorult, nincs kegyelem! — Oh! kiméj meg! — folytató Diodato a herczeg lábaihoz borulva. — Nem, kigyó! — Kegyelmes legalább atyámnak! — San-Caraldo az alvó marquisra tekintett. — Szegény aggasztán! — mondá könyökre fekedve; — ő, ki egész életében csupán a becsületért küzdött, meggyálva családjának utolsó sarja által! — Nem, nem lesz elég kegytelenség benned, hogy feljeldjed előtte szegényemet; ez halálos dö-fés lenne atyai szive számára, — folytató a marquis, még mindig térdelve. — De nekem nem elég bűnöd egyszerű be-vallása, — felelé San-Caraldo. — Ismerlek, jó madár; ez éjjel elfutottéd bűnséged égbekiáltó tanujeleit, s holnap szemtelened tagadnál mindent. — Keserűsége van szükségedem. — És kezével az asz-talra mutatván, melyen irókészlet állott: — Új le oda, és ird a mit tolladba mondok. Irj: — Én aláírott, Diodato, Campo-Forte marquisra, kijelentem ezenel, hogy ez éjjel fegyveres kézzel s álczával eltakarva arczal megtámadtam barátomat, Gregorio de San-Caraldot herczeget, ki védelméül tudom szerint csak egy gyenge tört horodt magánál. — De hiszen ez gyalázatomban teljes bevallás! — rebegé Diodato; — nem fogom ezt leírni... nem, inkább meghalok! — Irj, mondom, vagy rögtön felébreztem atyádat. — Az ifju marquis újra felvéve a tollat, melyet messzire elhajított magától. — Folytasd tehát. — ... Hogy őt árulól megsebesítém

— két kardszúrás által, — folytatta San-Caraldo, — azon célból, hogy ellopjam tőle azon harmincz-ezer aranyat, melyet becsületesen jatekban nyert el tőlem; és hogy gyáván szöktem el, őt halott gyanánt hagyta fektüdni az uton; — Diodato, marquis de Campo-Forte. — Nem, nem, sohasem fogom ezen ocsmányság alá írni nevetem! — mondá a bünső felmerkedve székéről. De San-Caraldo, könyörtelenül néltüli s szigorú arckifejezéssel mutatott az asztalra, hogy, vagy írja nevé a vallomás alá, vagy mint másik kezével bizonyítja, felkelti az aggasztást, ki valamely nehéz álom nyomása alatt, hánkolódott ágyában. Diodato még egy könyörgő tekintettel vetett a hercegre, de ez könyörtelen maradt. A marquis visszahajlott székére, elnyomá a sóhajit ajkain, és nevé aláírta. Ekkor San-Caraldo megfogta a papíros, figyelmesen átfutá szemével, kijavítá benne a helyesírási hibákat, s a különös okiratot tárczájába rejtve, egy lépést tett az ajtó felé. — Örökre elakasz tehát hagyni a bocsánat egyetlenegy szava nélkül? Tehát a gyűlölség fog-lalta el örökre szivedben hajdani barátságunk helyét! — Én nem gyűlöllek Diodato, — mondá a herczeg távozván; — ha gyűlölnelek, ugy talán elédet venném; azonban így megvetlek és megboc-sátok nekéd. — A herczeg daczára az ifju marquis könyör-gésének egyedül távozott, kevésbé félven a ban-diták támadásától, mintsem Diodato és cselédei kétes oltalmától. — Elindult tehát lakása felé, kinosan folytatván a már leirt utat, midőn az ismert szikla mellett megpillantá a stregát, ki őrző anya gyanánt nyug-tató szemeit az egész vidéken. — A herczeg megszólítá őt. — Te nem is tudod, strega, — mondá neki mosolygva, — hogy azon kardvas által felfedez-ted előttem a férfit, ki ez éjjel megtámadott? — A strega közeledt a herczeghez. — Kiszolgáltatá-e őt a bűntől igazság ha-talmának? — kérdé tőle kíváncsian. — Jobbat tettem annál, — felelé San-Caraldo,

